

Rasekompendium Haldenstøver

FCI nr 267

Innhold

Rasens historie	s.3
Rasens utvikling i nyere tid	s.5
Dagens status for rasen	s.7
<hr/>	
Rasebeskrivelse	
Helhetsinntrykk	s.9
Viktige proposjoner	
Adferd / temperament	s.10
Hode	s.12
Kropp	
Forlemmer	s.13
Baklemmer	
Bevegelser	s.14
Hud	
<hr/>	
Pels	s.16
Feil	s.20
Diskvalifiserende feil	
CK kvalitet	s.21
Utmerket type (Excellent)	s.22
Meget god type (Very good)	s.23
God type (Good)	s.24
Godtagbar type (Sufficient)	s.25
Utypisk (0 pr. / disk)	s.26
Sluttkommentar	s.27
Fra avlsrådet	s.28

Rasekompendiet er utarbeidet av avlsrådet for haldenstøver i 2008 og revidert i 2024.

Grafisk design: Merete Lien.

Kompendiet er ment som et arbeidsvektøy for dommere, men også et hjelpemiddel for oppdrettere og andre som er interessert i haldenstøver.

Rasens historie

Haldenstøveren er en norsk rase som brukes som en løs på drevet halsende hund. Den brukes til å jakte hare, rev og gaupe. Rasen kan spores helt tilbake til 1860-årene, da en gårdbruker ved navn Hans Larsen Bisseberg i Østfold drev oppdrett av rasen. Den ble da kalt bisseberghund. Senere har den hatt flere betegnelser, blant annet ankerstøver (Oppkalt etter Anker familien på Rød Herregård i Halden). Betegnelsen Haldenstøver kom ikke før i 1938. Rasens egentlige opprinnelse antas å være den lokale harehund rasen som fantes i Østfolddistriktet, som ble krysset med raser som harrier, foxhund og også muligens beagle. Rasen har mange fellestrekk med disse rasene, men fremstår mest som en lettbygget foxhund.

Bildet over: Anker etter vellykket jakt

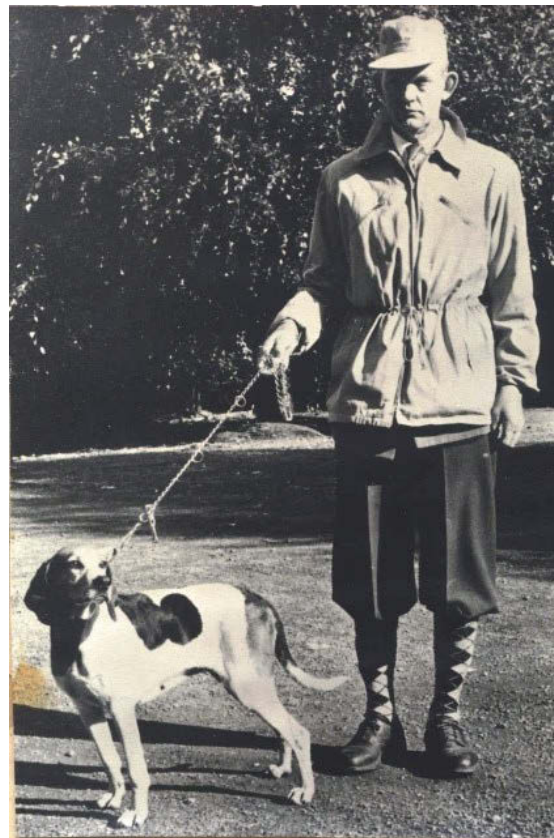

Bildet til venstre: Peik etter vellykket jakt i 1926.

Bildet til høyre: Ankerstøvere

Rasen lå meget godt an fra århundreskiftet og fremover mot 1930-årene. Den gangen var det 2 typer hunder, 1 var hvit med svarte tegninger og 1 var hvit med røde tegninger. I 1931 herjet det en hundepest i Østfolddistriktet. Haldenstøveren var mest utbredt i dette distriktet og hundepesten førte til at haldenstøveren ble kraftig satt tilbake, nesten utryddet. Rasen ble reddet av at Oscar H. Nylænde fra Skjeberg begynte et målbevisst og møysommelig arbeid for videre avl og utvikling av rasen. Han avlet bort de hvite og røde hundene og satt etter hvert igjen med en homogen rase av hvite og svarte hunder. Da krigen kom måtte Nylænde gjemme hundene i skogen så tyskerne ikke skulle ta de. Jakt var forbudt. I et intervju med Nylænde mange år senere, uttalte han at 22 haldenstøvere ble gjemt i skogen og at det ikke var noe problem, da hundene var av den stille typen, så de ble ikke oppdaget. Etter krigen fortsatte Nylænde jobben sin som en av veldig få oppdrettere av rasen og han avlet frem en rekke gode jagere. Spesielt en hund, ei tisper med navn Lise, har vært nevnt i flere anledninger som en viktig brikke for rasens utvikling. På 50-tallet var Lise en av Skandinavias høyest premierte jakthunder, både på utstilling og på jaktprøver og hun fødte i alt 72 levende valper. Nylænde fikk godkjent av NKK sin endelige standard for haldenstøveren i 1952.

Bildet over: Nylænde med Lise

Bildet ned til venstre: Nylænde på harejakt

*Bildet ned i midten og ned til høyre:
Haldenstøvere på 50 tallet*

Rasens utvikling i nyere tid

I 1982 ble Haldenstøverklubben startet da avlsrådet for haldenstøver gikk sammen med oppdrettere og eiere av rasen for å finne ut av hvordan en kunne jobbe best mulig samlet for å sikre en god utvikling av rasen. Hovedformålet til klubben skulle være "Å ivareta rasen, arbeide for rasens utvikling kvalitativt og kvantitativt, å avholde årlig mønstring samt sørge for god kontakt med alle eiere av haldenstøvere". Klubbens første årsmøte utnevnte Nylænde til æresmedlem. I dag teller haldenstøverklubben ca 130 medlemmer.

Hovedutfordringen fra klubben ble startet opp og helt fram til nå, har vært den lave valpeproduksjonen. Et tiltak for å heve valpeproduksjonen og dermed sikre seg et bedre avlsmateriale, ble et samarbeid utarbeidet på 90-tallet med NKK og gen. professor Frode Lingaas. To hovedtiltak kom ut av dette samarbeidet. Det ene var innkryssing av andre støverraser og det andre var sikring av arvemateriale i form av langtidslagring av sæd fra utvalgte hannhunder.

Innkryssing: Det ble utarbeidet en avlsplan for prosjektet med innkryssing av avlsrådet og NKK godkjente denne. Den første innkryssingen ble med hamiltonstøver i 1995. Deretter er det brukt finskstøver i 1997, 1999, 2001, 2007, 2017 og 2019. Det har vært diskutert å bruke andre raser også, blant annet foxhund, men med tanke på dokumentasjon av helse og jaktlyst, har valget falt på finskstøver. Innkryssingene har vist seg å ha tilført rasen mye positivt. Blant annet er bedre målbruk og losføring nevnt, i tillegg til at resultatene på jaktprøver fikk et merkbart oppsving med avkom etter kryssinger. Siden valget om innkryssing falt på finskstøver og hamiltonstøver, vil etterkommere etter kryssingskull kunne avvike noe i både høyde og farge enn det som er beskrevet som godkjent i rasebeskrivelsen. Dette blir beskrevet nærmere lengre ned i kompendiumet. Når det gjelder haldenstøveren sitt farge særpreg, viser det seg at den hvite fargen kommer tilbake igjen etter noen generasjoner. Innkryssingene har gitt minussider også, som dårligere hårlag og enkelte tilfeller av haleknekk. "Mykere" hunder har også blitt nevnt som en mulig negativ utvikling etter innkryssinger over tid.

Bildet over til venstre: Den hvite fargen kommer tilbake etter noen generasjoner. Disse 3 valpene er 3. generasjon innkryssing, der både mormor og farmor er 1.generasjon innkryssing. Bildet over til høyre: Hannhund som er 2.generasjon innkryssing.

Lagring av sæd: I forhold til tapping og nedfrysning av sæd, ble det valgt ut noen hannhunder til dette formålet. Det ble laget kontrakter med eierne om at avlsrådet har full disposisjonsrett over materialet. Det er pr dagsdato 10 hunder på denne lista og dagens avlsråd har god nytte av dette materialet, blant annet for å kunne jobbe for å holde innavlsgraden på et respektabelt nivå. Hundene på lista er født i 1989, 1991, 2x 1999, 2003, 2005, 2006, 2007, 2009 og 2011. Dette sikrer en god spredning av genmateriale og disse 10 hundene innehar gode egenskaper både med tanke på jakt og eksteriør.

De 3 bildene under viser 3 hanner som er å finne på lista over langtidslagring av frossen sæd.

Bildet under: I forbindelse med 30 års jubileet til haldenstøverklubben, ble det mønstret rekordmange haldenstøvere til samme utstilling. Det var mønstret nesten 50 haldenstøvere til jubileumstreffet. Arne Foss dømte under denne sjeldne begivenheten, der 42 haldenstøvere offisielt ble stilt ut.

Dagens status for rasen:

Utfordringen til rasen er valpeproduksjon og antallet haldenstøvere som lever i dag er anslått til å være rundt 250 individer. Rasen er lite kjent utenfor Norge, men det ble i 2021 født et haldenstøverkull på 9 valper i Sverige, som var godkjent av det norske avlsrådet.

Haldenstøverklubben jobber utrettelig med å sikre rasen sin eksistens og engasjerer medlemmene sine gjennom et årlig treff og klubben har flere kåringer som skal være med å fremme engasjement hos eierne av rasen. Disse kåringene er Årets Haldenstøver, Årets unghund, Årets revehund og Oppdretterpokalen. I tillegg prøver klubben å gjennomføre et årlig klubbmesterskap i løpet av høsten.

Haldenstøveren er i dag en sunn og frisk rase med god psyke og gemytt. Hundene er kjent for å ha sterke nerver og for at de er svært tillitsfulle. De fleste haldenstøvere gir sjelden lyd fra seg i hverdagen.

Haldenstøveren har god jaktlyst og er flinke til å ta ut hare/rev. Den jager som oftest med en jevn og fin losføring. Det sies at haldenstøverens losføring fører til at reven ofte holder seg over bakken. Rasen er kjent for å være lette å prege på rovvilt og det er sagt at rasen er enkle å få rådyrrene. Rasen er kjent for å være ærlig i losarbeid og noen hunder kan være litt trange i målbruken. Dette har som nevnt tidligere i kompendiet, blitt bedre etter innkrysningsprosjektet.

Haldenstøveren er fysisk sterke hunder og slitesterke hunder som holder ut en lang jakt dag. Rasen har normalt sett gode bein og labber. Rasen har et godt hårlag som gjør at hundene tåler kulde godt under jakt.

Selv om haldenstøveren er en tallmessig liten rase, gjør den det godt på jaktprøver og utstillinger. Rasen har gjort seg bemerket internasjonalt og i jaktprøvesammenheng har rasen deltatt i Europapokal konkurransen nesten hvert år. I 2001 vant Mjøsheimens Foxy til Johs. Taraldsrud og det har i årenes løp vært andre haldenstøvere også med pallplasser i denne konkurransen. Det har i de senere år også vært haldenstøvere som har kjempet i toppen under NM støver.

Selv om premiegrad prosent er god på jaktprøver, hadde det vært en fordel for rasen om enda flere gikk jaktprøver med sine haldenstøvere. Mange er flinke til å stille hunder på utstilling og dette er også en fin arena for å vise fram og å skape oppmerksomhet rundt rasen.

Bildet over til venstre: Johs Taraldsrud og Mjøsheimens Foxy som vinner av europapokalen i 2001.

Bildet over i midten: Jan Willy Halvorsen og Boris. Boris ble i sin levetid en av nåtidens mest meriterte haldenstøver både på jaktprøver og utstillinger.

Bildet over til høyre: Asbjørn Ringli og Lise. Lise ble nr 2 i NM i 2012.

Rasebeskrivelse for Haldenstøver

Opprinnelsesland/ hjemland: Norge

Bruk: Haldenstøveren er en drivende hund og blir benyttet til jakt på hare og rev, unntaksvis også gaupe. Den skal virke tillitsfull og rolig, og opptre uanfektet i de fleste situasjoner.

FCI-Klassifisering: Gruppe 6, FCI standard nr. 267, med jaktprøve.

Kort historikk: Rasen kan med sikkerhet spores tilbake til midten av 1800- tallet. Opprinnelsen antas å være at lokale harehunder i Østfold- distriktet, og da særlig i områdene rundt Halden, ble krysset med engelske hunder, i første rekke engelsk foxhound. En regner med at det også er et visst innlag av harrier og beagle.

Haldenstøveren minner da eksteriørmessig også svært om en lettbygget foxhound. Betegnelsen haldenstøver kom ikke i bruk før rundt 1938. Tidligere ble det brukt navn som Bisseberghund (etter Hans Larsen Bisseberg som drev oppdrett av rasen) og Ankerstøver (etter Ankerfamilien på Rød Herregård i Halden, som også hadde sterk tilknytning til rasen). Rasens endelige standard ble godkjent av NKK i 1952.

Helhetsinntrykk

Haldenstøveren skal gi inntrykk av å være en solid og kraftfull hund med godt utviklet muskulatur og kraftig benstamme. Den skal virke tillitsfull og rolig, og opptre uanfektet i de fleste situasjoner.

Rasetypisk haldenstøver tisper

Viktige proposjoner

Rektangulær, stolt og kraftig, men ikke tung.

Adferd / Temperament

Rasen skal være rolig og ikke truende mot dommer eller andre personer i offentlig område.

Hode

Hode: Tørt, middels stort og velproposjonert. Hodet må ikke være for tungt. Snutepartiet skal ha godt "drag", det vil si at det ikke må være for kort eller virke snipete.

Kommentar til hode: I forbindelse med innkrysning av finskstøver, har noen individer fått en mer utpreget nakkeknøl enn den en har sett på renrasede haldenstøvere. Det tillegges imidlertid ikke dette noen spesielt stor betydning, spesielt ikke hunder av 1. og 2. generasjons innkrysning.

Skalle: Svakt hvelvet sett forfra og fra siden, nakkeknølen lite markert

Stopp: Svakt markert

Nesebrusk: Sort med vide nesebor.

Kommentar til nesebrusk: Nesebrusken skal ha sort farge, men det er ikke uvanlig at noen individer har lysere partier i det sorte. Helt hvit eller rosa nesebrusk er imidlertid uønsket.

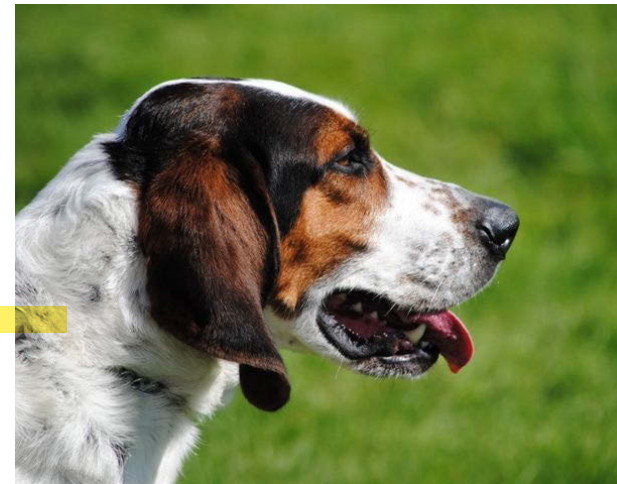
Snuteparti: Ikke for kort, rett neserygg

Lepper: Ikke for mye overhengende

Bitt: Saksebitt.

Kommentar til bitt: Underbitt må ikke forekomme. Enkelte individer kan ha tendens til tangbitt, og noen kan ha uregelmessig tannstilling. Dette gjelder ikke veldig mange hunder, men i enkelte kull kan det dukke opp et og annet tilfelle.

Kinn: Forholdsvis flate.

Hannhund med maskulint hode

Hannhund med litt lite maskulint preg

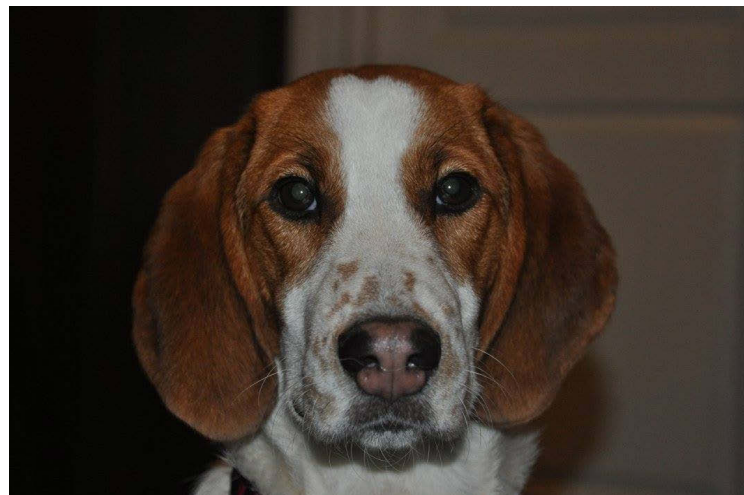
Øyne: Mørke brune og middels store med et rolig uttrykk.

Kommentar til øyne: Lyse øyne og såkalte "glassøyne" er uønsket

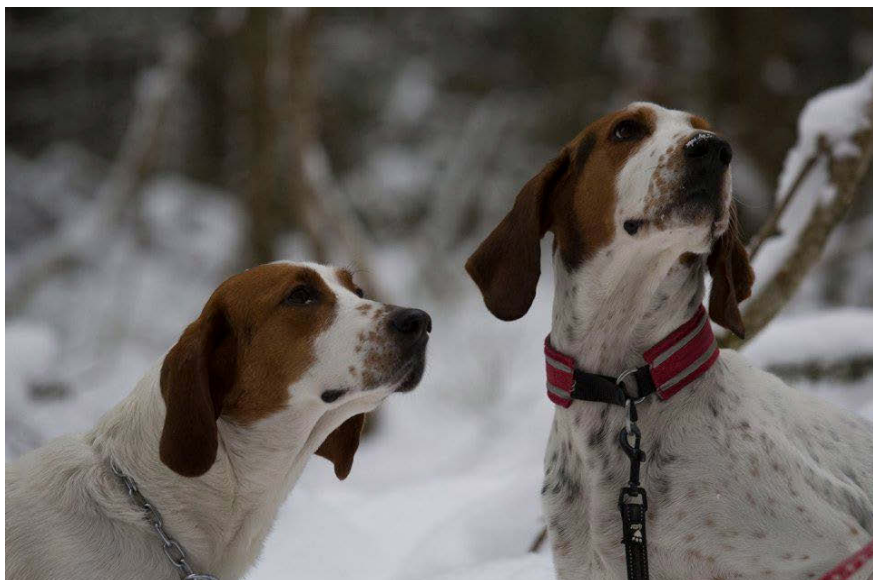
Ører: Middels høyt ansatt. Når de trekkes framover, skal de rekke til midten av neseryggen.

Hals: Forholdsvis lang, kraftig nakkeparti. Tørr, uten halshud

Kommentar til hals: Nakken skal være kraftig og godt muskelsatt, særlig når det gjelder hannhunder. Løs halshud er ikke ønskelig.

Tispe med innslag av rosa nesebrusk.

Bildet til venstre: Tispe og hannhund med korrekt hode og riktig kjønnspreg. Bildet til høyre viser samme hannhund fra en annen vinkel.

Kropp

Rygg: Rett, kraftig

Lend: Bred, muskuløs

Kryss: Svakt hellende

Bryst: Dypt, eggformet med godt hvelvede ribben. Lange bakre ribben.

Underlinje/buklinje: Ubetydelig opptrukket

Hale: Middels høyt ansatt, forholdsvis grov. Skal rekke omtrent til hasen. Bæres forholdsvis lavt.

Kommentar til kropp:

Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass

Kort, avfallende kryss der halen bæres høyt er ikke ønskelig. Likeledes for mye opptrukket buklinje som gjør at hunden virker lett og luftig. Noen individer har etter innkrysning fra andre raser en noe mer rektangulær kroppsform enn de renrasede hundene.

Kroket eller dårlig båret hale er ikke ønskelig. Anses ikke som noe stort problem i rasen. Vær obs på haleknekk, dette må ikke forekomme. Har vært noen individer med halefeil (knekk) etter innkrysning med andre raser

Bildet til høyre viser en hannhund som har et noe fallende kryss som gir utslag i høy haleføring

Forlemmer

Helhetsinntrykk:

Rette, tørre og med grov benstamme.

Skulder:

Lang, muskuløs med skråstilt skulderblad. Skulderbladstoppen skal ikke være markert over manken

Mellomhånd: Svakt skråstilt

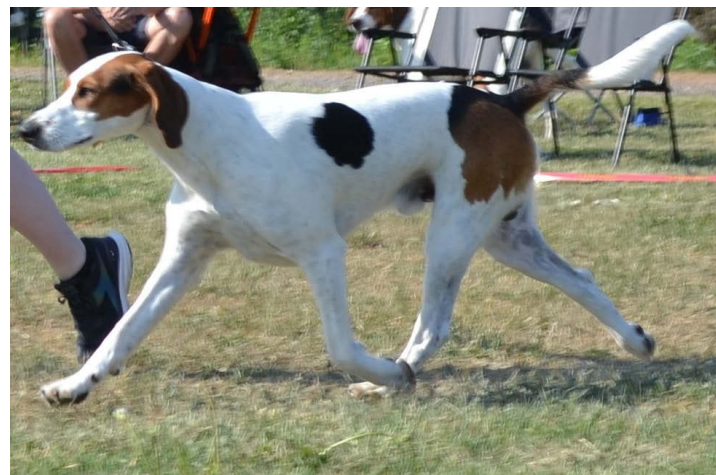
Underarm: Rett og tørr

Poter

Ovale, hvelvede, helst sluttede med godt hårlag mellom tærne

Kommentar til forlemmer:

Enkelte individer har noe mer skråstilte og sviktende mellomhender enn ønskelig. Dette kombinert med flate og sprikende poter går ut over hundens bruksegenskaper, da en lett får stor slitasje på potene under jakt på skarpt føre. Steile skuldre medfører også uheldig belastning under hundens arbeide i terrenget og reduserer bruksegenskapene.

Baklemmer

Lår: Brede med god muskulatur

Knær: Godt vinklet

Underlår: Lange

Haser: Tørre med god bredde.
Verken ut- eller innoverdreide

Poter: Ovale, hvelvede, helst sluttede med godt hårlag mellom tærne. Sporer er tillatt, men ikke ønskelig

Kommentar til baklemmer: Det er ikke uvanlig at noen hunder har åpne bakkensvinkler, som sammen med avfallende kryss gjør at disse blir overbygget under bevegelse.

Bildene viser en hannhund og en tisper som er flotte representanter for rasen

Bevegelser:

Lette, markvinnende og parallelle.

Bildet over: Hannhund med passgang i trav

Ovenfor: 5 bilder av hunder som har gode bevegelser

Bildet over: Tispe med understilte bakbeinsbevegelser
Bildet til venstre: Tispe som beveger seg bundet og som faller endel i krysset

Pels

Hårlag: Strie, tette og rette dekkhår. Tett underull

Farge: Hvit med sorte flekker, tanfargede (brune) tegninger på hode, på bena og undersiden i overgangen mellom sort og hvitt. Sort farge får ikke dominere, og små sorte og brune spetter i det hvite er uønsket.

Kommentar til hårlag: Hårlaget er etter manges mening, blitt noe mykere ved foredlingen av haldenstøveren. Tidligere var hårlaget grovt og stritt. En må værtfall kreve at hårlaget er tett og godt med god bunn.

Hann med bra hårlag

Hann med meget godt hårlag

Kommentar til farge:

Det har i de senere år vært en diskusjon i haldenstøvermiljøet på dette med farger, da vi har endel individer i rasen som avviker fra rasestandardens "Sort farge får ikke dominere, og små sorte og brune spetter i det hvite er uønsket". Disse avvikene stammer fra innkrysningene som er gjort over flere år, med finskstøver og hamiltonstøver, og det skal veldig godt gjøres i 2024 å finne en stamtavle uten innkryssinger. Det er bred enighet om at innkryssningene har vært viktig for å utvikle rasen både jaktmessig og innavlsmessig og det viser seg etter flere år med innkryssinger at de hvite tegningene kommer tilbake etter noen generasjoner. Haldenstøverens farge er også et særpreg blant våre langbeinte støvere og det bør legges stor vekt på å beholde dette særpreget. Samtidig er det viktig at hunder etter innkryssinger blir dømt rettfærdig etter gjeldende retningslinjer og at retningslinjene ikke tolkes ulikt. Vedtaket HS- sak nr 171/04, 26.08.04 sier: "Dommer skal ikke diskvalifisere for avvik fra standarden når det gjelder farge og høyde hos hunder som kan dokumentere å være innkryssningshunder fra 1. og 2. generasjons innkryssning. Utstiller er ansvarlig for å informere om at hunden er enten 1. eller 2. generasjons innkryssning".

Avlsrådet erfarer at dette vedtaket kan føre til at samme hund kan bedømmes både til Excellent og alle grader ned til Sufficient, alt etter hvordan reglene tolkes. (Dette fordrer selvfølgelig at hunden er rasetypisk i kropp, bevegelser etc og at det er kun fargen som avviker). Avlsrådets mening er at så lenge det kun er farge som avviker fra rasestandarden hos en hund fra 1. eller 2. generasjon, kan vi godta at hunden får Excellent (men CK må holdes tilbake). Altså: Avlsrådet for haldenstøver godtar dominerende svart og svarte spetter i 1. og 2. generasjon innkryssning og hundens premiegrad vil derfor settes etter hvordan hunden ellers tilfredstiller rasens rasebeskrivelse. Hunder fra 3. generasjon er ok å sette ned en premiegrad på avvikende farge, det er forventet at hunden skal være mer hvit enn sort i 3. generasjon. Hovedårsaken til at vi syns streng bedømming av 1. og 2. generasjon innkryssningshunder er uheldig, er at det utelukker hunder fra 1. og 2. generasjon å gå jaktprøver om de ikke har premiegrad Good eller bedre. Haldenstøveren er en jakthund og jaktegenskaper er det punktet som vektlegges høyest av de 4 prioritering punktene i avlsrådet sine retningslinjer.

Størrelse

Mankehøyde:

Hannhunder 52-60 cm (Idealhøyde 56 cm)

Tisper 50-58 cm (idealhøyde 54 cm)

Eksempel på utvikling
av farge i 3 generasjoner

Bildet øverst til venstre: Haldenstøveren Lise. 1. generasjon innkrysning.
Bildet øverst til høyre: Storm, sønnen til Lise. 2. generasjon innkrysning
Bildet nederst til venstre: Sang, sønnen til Lise og bror av Storm. 2. generasjon innkrysning.
Bildet nederst til høyre: Zorro. Sønnen til Sang. 3 generasjon innkrysning.

Feil

Alvorlige feil

Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er skal graderes etter hvor stort avviket er og effekten på hundens helse og velferd, samt dens evne til å utføre sitt tradisjonelle arbeid.

- Hvit eller rosa nesebrusk
- Uregelmessig tannstilling
- Tangbitt
- Løs halshud
- Mankehøyde som over- eller underskrider tillatt variasjon med 1 cm
- Lyse øyne
- Kort og tynt hårlag

- Steile skuldre
- Skråstilte og sviktende mellomhender
- Flate og sprikende poter
- Kort og avfallende kryss
- For opptrukket buklinje som gjør at hunden virker lett og luftig
- Kroket eller feil båret hale
- Åpne bakbensvinkler
- Overbygget under bevegelse

Diskvalifiserende feil

- Aggressivitet
- Underbitt og overbitt
- Haleknekk
- Glassøyne
- Testikkelfeil (NB! Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass i pungen)
- Mankehøyde som over- eller underskrider tillatt variasjon med mer enn 1 cm

CK kvalitet

Helt igjennom typisk, og i alt vesentlig riktig bygget hund, med så tydelige fortrinn og så uvesentlige feil at dommeren finner den å være av championkvalitet.

Samtlige av disse hundene er utmerkede representanter for rasen

Utmerket type (Excellent)

Hund som i all vesentlighet tilsvarer rasens standard og som presenteres i utmerket kondisjon, viser et harmonisk velbalansert temperament, holder utmerket klasse og har utmerket helhet. Hundens utmerkede kvaliteter i forhold til raseidealet tillater at dommeren kan se bort fra mindre detaljfeil. Hunden må ha tydelig kjønnspreg.

2 unge haldenstøvere av Excellent type.

Meget god type (Very good)

Hund som godt tilsvarer rasens standard, som er velbalansert og i god kondisjon. Mindre feil kan tolereres, men ingen som negativt påvirker helhetsinntrykket. Denne premieringen kan kun gis til hund av meget god kvalitet.

Begge tispene er litt lette i kroppen og har litt kort kryss. Tispe til høyre skulle gjerne hatt litt kraftigere underkjeve og mer kraftig snuteparti

God type(Good)

Hund som tilsvarer rasens standard og hvis eksteriøre feil er av mindre fremtredende karakter.

Tispe som er for lett og spe. Fallor endel i krysset

Godtagbar type (Sufficient)

Hund som tilsvarer rasens standard, men som ikke har rasens alle karakteristiske preg eller har bristende fysisk kondisjon.
(Hunder med både typemessige og konstruksjonsmessige store brister.)

Utypiskhet (0. premie/diskvalifisert)

Skal tildeles hund som:

A: Er eksteriørt utypisk for rasen eller har feil som angis som diskvalifiserende i rasens standard.

B: Har anatomiske defekter som vesentlig påvirker hundens helse og sunnhet, med spesielt vekt på rasens opprinnelse/funksjon/bruksområde.

C: Hannhund som ikke har normalt utviklede og normalt plasserte testikler.

D: I ringen viser aggressivitet eller tydelig fluktoppførsel, dvs. om hund kaster seg panisk fra dommer og det ikke finnes noen mulighet for å tilnærme seg hunden på naturlig måte.

Som tidligere nevnt skal innkrysningshunder bedømmes med edruelighet. De man ikke kan antyde dunker i typen på, vil være utypiske og skal ikke ha premie.

Sluttkommentar

Haldenstøveren er en forholdsvis liten rase og har dermed et snevert avlsgrunnlag. Dette tilsier at en må være spesielt på vakt mot uheldige egenskaper med stor arvbarhet. Av uheldige bygningstrekk som en må være på vakt overfor er for tungt hode, kort eller snipete snuteparti, stygge ører, lyse øyne, feil tannstilling og dårlige tenner. Likeså slakk rygg, smal og muskelfattig lend og avskytende kryss. Spede eller krokete bein, skjeve haser og dårlige labber med sprikete tær. Kroket eller dårlig båret hale.

Hårlaget er etter manges mening blitt noe mykere ved foredlningen av haldenstøveren. Tidligere var hårlaget grovt og stritt. Vær på vakt og krev værtfall at hårlaget er tett og godt med god bunn

Fra avlsrådet

Avlsrådet for haldenstøver jobber for å kunne få valpeproduksjonen opp og for å avle friske hunder med god jaktlyst. Vi er helt avhengige av at tispeiere ønsker å sette valper på tispene sine. Det fødes fra 3 til 7 kull i året. Det er sjeldent det blir født valper som ikke er godkjent eller anbefalt av avlsrådet.

Avlsrådet rapporterer årlig til NHKF om sin virksomhet. Det blir ført lister og statistikk over antall parringsforespørsler, parringer og antall fødte valper.

